

# CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

IX. tečaj.

V Gorici, 1889.

I. zvezek.

Mejnarodni frančiškanski  
KOLEGIJ SV. ANTONA PADOVANSKEGA  
v Rimu.



# Življenje svetega Lovrenca Brindiškega.

Na njem vidiš, kar moraš  
občudovati, na njem vi-  
diš, kar moreš posne-  
mati. Sv. Bernard.

## I. poglavje.

Njegova otročja leta; njegovo življenje  
v Benetkah.

1. Življenje svetih in velikih mož in žen, ki so sv. cerkev poveličevali s svojimi čednostmi in čudeži, daje vernim naj gotoviši in naj vspešniši pripomoček, da zopet ožive svojo gorečnost. Če prebira mlačen in len kristijan življenje tacihi mož, mora pač zaerdeti, ko spozna svojo mlačnost. Nova gorečnost ga prešine in terdno sklone, da hoče dati slovo svoji mlačnosti in po moči posnemati može in žene, ki so se lesketali, kaker zvezde na nebu s svetostjo in čednostmi.

Ta namen naj ima tudi življenje svetnika, ki si je s svojimi nenavadnimi zmožnostmi in čednostmi pridobil zaupanje papežev, vladarjev in knezev, čiger slava se je razlegala po Laškem, Spanjskem, Ogerskem, Češkem, Nemškem in Francoskem, sploh po vseh deželah, kjer je razširjen red sv. Frančiška.

Sv. Lovrenc je bil rojen dne 22. julija 1559. leta na Laškem v mestu Brindizi ali Brundisium, kaker so ga imenovali Rimljani. To je eno najstariših mest v pokrajini Kalabriji; stoji ob jadranskem morji in ima izverstno pristanišče za ladje. Vže stari Rimljani so imeli tam svoje brodovje. Tamkaj so tudi oskerbovali vse barke, ki so bile namenjene na Gerško in v druge jutranje dežele, s potrebnimi rečmi. Znamenito je mesto tudi, ker je do tja peljala rimska cesta „via Appia“, ki so jo Rimljani imenovali „kraljico“ cest. Za nas je pa imenitno še iz družega vzroka. V tem mestu je tekla zibel mnogim možem, ki so se odlikovali v katoliški cerkvi. Vender je naš svetnik, rekel bi, prekosil, vse svoje someščane v gorečnosti, s katero se je boril proti sovražnikom Jezusove cerkve.

Njegovi stariši so bili iz stare, plemenite rodovine. Očetu je bilo ime Viljem de Rossi, mati pa je bila gospa Elizabeta Maselli. Nista bila ošabna na svoje plemstvo, ampak veliko bolj

ponosna na to, da sta kristijana, po zgledu francoskega kralja Ludovika, ki je imel za najlepši pridevek ime „kristijan“. Zato je bila tudi njijuna prva skerb, da postane otrok, keterega jima je Bog dal, po zakramentu sv. kersta, ud Jezusove cerkve. Nista odlašala sè sv. kerstom, kaker imajo dandenes navado stariši, ki se prištevajo, kaker pravimo, boljším stanovom.

Pri sv. kerstu so otročiču dali ime Julij Cezar. Nekako čudno, ajdovsko ime. Vender mu tega imena niso prideli iz one smešne ošabnosti, ki dandenes napoti nekatere stariše, da svojim otrokom pridevajo paganska imena. Marveč je bila neka božja naredba, naj kaže vže ime otroka, da bode kedaj v katoliški cerkvi po svoji gorečnosti in nevstrašenem pogumu to, kar je bil slavni Julij Cezar sè svojo serčnostjo staremu Rimu.

Po sv. kerstu se je pokazala otroku na obličji neka nebeška nežnost in ljubeznjivost, ki so jo imeli za znamenje prihodnje svetosti. Oče se kar ni mogel naveličati gledati ljubeznjivega otroka v zibeli. Posvetno misleče stariše bi bila ta ljubezen lahko zapeljala k prenapetim nadam! Pobožni oče Viljem pa je gledal svojega otroka v zibeli z očmi sv. vere, kaker nekedaj Zaharija sv. Janeza kerstnika, ki je bil odločen, da pripravlja ljudi na prihod Jezusov. Podvival se je, da razodene svoje očetovsko veselje svojemu bratu, ki je bil mašnik v Benetkah. Za tega časa je bilo mesto Brindizi pod benečansko oblastjo. Ta mož je v sebi združeval vse čednosti, ki so neobhodno potrebne mašniku, pa tudi nenavadne zmožnosti in učenost. Zato so mu izročili vzgojo mladeničev pri cerkvi sv. Marka, ki so se hoteli posvetiti duhovniški službi, in mnogi iz mej njih so pokazali sè svojim pobožnim življenjem in posebno učenostjo, kako dobrega učenika so imeli.

Koliko veselje je bilo pač za pobožnega učenika, ko je dobil od svojega brata ta-le list: „Veseli se, dragi brat, z menoj in mojo ljubo ženo. Bog nama je dal sinčka; na njegovem obrazu vidiš nekaj nenavadnega, čeznatornega. Za gotovo pričakujemo, da bo z otrokom božji blagoslov. Vsi, ki opazujejo otroka, pravijo, da ne vejo, bi ga li zemeljsko ali pa nebeško bitje imenovali. Nikar pa ne misli, da me slepi prevelika očetovska ljubezen; zakaj kar ti pišem, pišem ti tako odkritoserčno in resnično, kaker je resnična ljubezen in odkritoserčnost, ki jo imam do tebe“.

Res je, da pogostokrat prevelika ljubezen do otrok oslepi stariše. To pa ne moremo reči o očetu našega Julija. Čim sta-

riši je prihajal otrok, tem bolj je kazal, da njegova dušna lepota daleč prekosi njegovo telesno. Zato je pa pobožne stariše tudi neizrečeno veselilo videti, da njih otrok rase na starosti, pa tudi na modrosti. Saj so videli, da se ne trudijo zastoj. Hoteli so svojega otroka prav po kerščanski vzgojiti. Videli so pa tudi najlepši sad svojega truda. Mladi Julij je vže v očeh svojih starišev bral, kaj žele, — in storil je. Pokoren jim je bil v vseh rečeh. Oj, kako lep zgled za marsikatero nepokorne otroke, ki delajo svojim starišem le bridko žalost. Zelo se je bal, da ne bi žalil svojih starišev; zato je vedno pazil na vse, kar žele, in storil na skok. Vsi so imenovali pridnega in poslušnega otroka le „malega angeljčka“. Zaslužil je pa tudi to ime, ker je bil prelepe telesne postave in kazal najplemenitiše serce. Te dušne zmožnosti so ga še le pravzaprav delale pravega angeljčka na tem svetu.

Štiriletnemu dečku vže niso bile več mar igrače, ki so največe veselje otrokom v tej starosti. Resen je bil in zamišljen v imenitniše reči. Vsi, ki so le prišli ž njim v dotiko, so ga zavaljo tega občudovali. Preden je jel dobro spoznavati čednost in greh, je vže vnet bil za vse dobro in blago. To milost navadno Bog da le tistim, ketere si je po svoji nerazumljivi previdnosti izvolil za posebna orodja svoje vsemogočne roke.

Od kar je jel naš Julij govoriti, je bilo njegovo največe veselje, da se uči kerščanskega nauka. Zapomnil si je vse, kar mu je pobožna mati pravila o ljubem Bogu, ki je nebo in zemljo in vse vstvaril. Ni mu pa bilo zadosti, da zna resnice sv. vere, hotel je tudi na tanko tako živeti. Bil je, rekel bi, sovražnik sveta, preden je prav spoznal strašne nevarnosti, ketere ljudem nastavlja zapeljivi svet. Od svojega četrtega leta je vedno prosil za obleko, kakeršno nosijo redovniki sv. Frančiška, ketere imenujejo konventuale. Ti pobožni redovniki so pogostokrat obiskovali očetovo hišo in ga z djanjem in svetom podpirali pri vzgoji mladega Julija, da bi postal pobožen, pa se naučil tudi vseh potrebnih vednosti.

Viljem de Rossi ni poznal tistega sramotnega zaničevanja in merženja do redovnikov, keterega v današnjih dneh na veliko škodo sv. veri in nravnosti mej svet širijo tako imenovani olivkanci in prostomišljaki. Prošnja malega sinka ga ni razdražila, marveč mu je bila všeč. Imel je to za delo sv. Duha, ne pa za otroške sanjarije. Sam je peljal Julija v samostan sv. Pavla. V

pričo njega je bil oblečen v frančiškansko obleko. Zdaj ga izroči v vzgojo p. magistru Virgiliju Jakobu, ki je imel vse lastnosti dobrega učenika mladine. Ne bi bil mogel skerbni oče izročiti boljšim rokam svojega otroka. Pač si je moral srečo voščiti, ko je videl, kako verlo napreduje Julij v vednostih, pa tudi v pobožnosti. Bil pa je deček tudi bistrega uma, živega duha in lahkega spomina. Tudi je vsako reč hitro in prav presodil. Zato se je hitro in brez truda naučil to, kar so se drugi otroci sè srednjimi zmožnostmi le z velikim trudom in težavo naučili.

Ker je sè svojimi nenavadnimi zmožnostmi združeval tudi blago serce, pridobil si je v kratkem ljubezen in zaupanje vseh. Če tudi so stavili velike nade na nadarjenega dečka, prepričali so se pozneje, da jih je še presegel. Dobro je poznal njegov učenik p. Virgilij dečkove zmožnosti, posebno njegov dobri spomin; zato mu je dajal kratke govore, katerih se je učil na pamet. Julij se je vsak govor hitro naučil, potem ga je govoril v pričo zbranih redovnikov. Pervi poskusi so se dobro obnesli; zato so ga pustili, da je čez nekaj mesecev tudi očitno nastopil.

In res je Julij kot šestleten deček imel večkrat govore v stolni cerkvi brindiški. Velika množica ljudi iz vseh stanov, se je zbrala, da sliši tega dečka. Govoril je tako resno, prepričljivo in milo, in s toliko vnemo, da so bili poslušavci do solz ginjeni. — (To in pa, da je vže v otročjih letih sprejel redovniško obleko se bo marsikateremu bravcu čudno zdelo. Zato je treba vedeti, da je v Rimu in po drugih mestih po Laškem navada, da imajo mej osmino o božiču, pa tudi ob družih praznikih otroci očitne govore, ki zadevajo skrivnosti teh praznikov. Ravno tako je bila in je še navada, da stariši iz obljube ali pa tudi iz pobožnosti omisljijo otrokom za daljši ali krajši čas obleko, kakeršno nosijo redovniki.)

Pogostokrat se posluži Bog slabega orodja, da stori velike čudeže. Tako je podelil tudi kratkim pridigam tega otroka toliko moč, da se je spreobrnilo več grešnikov, ki so bili globoko v grehah zakopani. Še večja spreobernenja so se godila pri ženah in gospeh. Saj je znano, da so bolj občutljive in se dajo lože k dobremu pa tudi k hudemu napeljati kaker možje. Ene, ki so živele razujzdano po mesenem poželenji, so dale slovo takemu življenju; druge, ki ravno niso bile hudobne, ampak mlačne in lene, prešinila je nova gorečnost. Ta sprememba je zelo koristila verstnikom našega Julija. Do zdaj so zanemarjali njih vzgojo;

slabi zgledi starišev so bili otrokom nevarni. Zdaj pa je postalo drugače.

Očetje in matere so jele zopet skrbeti za blager svojih otrok; skrbeli so jim za poduk in dobro vzgojo; kar je pa še največ vredno, dajali so jim sè svojim življenjem lep zgled. Blager starišem, ki še o pravem času spoznajo, da so oni prvi, ki bodo kaznovani za slabo izrejo, katero dajo svojim otrokom!

Ti prvi poskusi so tako tudi drugim pokazali, kolike zmognosti so skrite v tem dečku; zato so se tudi lahko popraševali: „Kaj bo iz tega otroka? Roka Gospodova je ž njim!“

Julij je od dne do dne napredoval v pobožnosti in vednostih. Pa Bog mu pošlje hudo poskušnjo. Nenadoma mu vmerje dobri in skerbni oče. Tako zgubo čutijo najbolj tisti otroci, ki svoje stariše ljubijo, spoštujejo, slušajo in se zavedajo dolžnosti, da jim morajo biti iz vsega serca hvaležni. Vse to je pa sad sv. vere, ki jim zopet v žalosti daje tolažbo. Saj uči sv. vera, da se moramo podvreči božji sv. volji; Bog je gospod življenja in smerti. Če tudi se človek popolnoma vda božji volji, vender čuti bitko zgubo. Tudi Julij je popolnoma spoznal veliko zgubo, ki ga je zadela. Kot pobožen mladenič se je po vsem podvergel božji naredbi in prenašal zgubo z kerščansko serčnostjo. Kmalu je imel tudi priliko, da to stanovitnost in serčnost pokaže svoji materi nasproti.

Ko mati po smerti svojega moža pervikrat zopet zagleda svojega sinčka, objame ga in z materino ljubeznijo pritisne na svoje serce. Sè solzami moči lepo lice cvetočega sinka ter ga prosi, naj je nikar več ne zapusti. Sè zgovornimi besedami, ktere daje materina ljubezen, prigovarja Juliju, naj dá slovo samostanskemu življenju in učenju; naj ostane pri njej, da se vadi v gospodarstvu, ki ga bo moral kmalu prevzeti. Hud boj se vname v sercu mladeniča. Ljubezen in spoštovanje do ljube matere ga silita ostati pri njej; na drugi strani pa vidi, da bi s tem splavala vsa njegova nada in sreča po vodi. Prepričan je bil, da bo našel svojo srečo le v samostanu in v vednostih, kterih se ima priliko tukaj učiti. Nazadnje zmaga božja milost. Bog mu je dal toliko zgovornost, da je pregovoril mater; dovolila mu je, da si sme zvoliti stan, v kateri ga je poklical Bog, kaker misli. Pa žalostna in zapuščena vdova ni ostala dolgo stanovitna. Čez nekaj dni je zopet prišla in ga jela nadlegovati s poprejšnjimi prošnjami. Zdaj je Julij sprevidel, da mu ni več

ostati v domačem mestu, če hoče stanovitno hoditi po poti, na kateri ga je poklical Bog po svojih nezapopadljivih sklepih.

V goreči molitvi se zateče k Bogu in ga prosi, naj ga razsvetli se svojo milostjo, da bo spoznal, kaj naj stori. Neki notranji glas mu veli, naj gre k svojemu stricu v Benetke, kjer bo mogel končati šole. Ta svoj sklep pove svojemu učeniku in drugim predstojnikom. Prosi jih tudi, naj mu dobé za ta njegov namen materino privoljenje. Od začetka so mu hoteli to misel iz glave spraviti. Ko so pa spoznali, da ima Bog posebne namene s tem mladeničem, niso ga več zaderževali, če tudi jim je delo težko, da je njih nada tako hitro splavala po vodi. Bili so več kaker prepričani, da bodo šteli nadarjenega mladeniča mej svoje brate. Tudi so pregovorili mater, da mu je dovolila iti k stricu. Pobožna žena je bila še vsa žalostna zavoljo smerti moža, ta novica jo je še bolj pretresla. Vender se v nekoliko trenutkih oserči kot Bogu vdana gospa in daruje Bogu, kar jej je bilo na svetu najljubše, svojega sinčka. Dà, imela je toliko serčnosti, da je spremila dragega Julija na barko, ki je bila pripravljena, da odrine proti Benetkam. Ko pa je prišel čas ločitve, jela je na ves glas jokati. Njena žalost je bila toliko večja, kolikor bolj jo je poprej prikrivala. Tudi Juliju je bilo bitko pri serci; spomni se Izaka, ki je dajal serčnost očaku Abrahamu, naj daruje dar, ki mu ga je zapovedal Bog. Zato se hitro potolaži in prične tolažiti svojo mater: „Oj, ljuba mati, ne bodite žalostni! Potolažite se! Kaj bi še le počeli, ke bi me gledali v strašnih martrah, kaker je gledala Makabejska mati svoje sinove? Pa ona jim je dajala serčnost, naj radi vmerjo, za postavo svojih očakov, katero jim je dal Bog. Seveda nisem tako srečen, da bi mogel dati svoje življenje za sv. vero. Vender mi veli glas božji, da se naj vsaj za nekaj časa ločiva. Ta glas pa moram slušati. Potolažite se, obrišite si solze iz oči in molite za-me, kaker bom jaz vedno za vas molil“. — S takimi in enakimi besedami je tolažil svojo žalostno mater in jo prosil materinega blagoslova. Pa na mesto njega se je oklenila svojega otroka in ga ni hotela spustiti iz svojih rok. Mladenič se ji je moral siloma iztergati, da ne zamudi odhoda in stori konec žalostni poslovitvi.

2. Vožnja iz Brindiza po jadranskem morji proti Benetkam je bila prav prijetna. Ljubeznjivi in pobožni mladenič je kmalu obernel na se oči vseh popotnikov. Vsi, tudi sploh neotesani

mornarji, so čutili neko posebno spoštovanje do mladeniča. To nam je dokaz, da je čednost in nedolžnost všeč vsem, in vzbuja neko spoštovanje tudi v serci tistih, ki je v djanji ne kažejo. Srečno vožnjo in vgodno vreme so pripisovali vsi molitvi našega pepotnika.

Ko pride v Benetkah na terg sv. Marka, mu je bila prva skerb, da zve, kje stanuje njegov stric. Ni se zmenil za krasoto, katero je tukaj videl pervikrat. Saj pravijo, da je terg sv. Marka za tergom sv. Petra v Rimu najlepši. Mej mnogobrojno množico, ki se je gnjetla po tergu, zagleda mladeniča, ki je bil na videz njegove starosti. Prijazno ga vpraša, če ve, kje stanuje gospod Peter de Rossi; rad bi k njemu šel, ker je njegov stričnik. Po obleki in nedolžnem obličji ptujega mladeniča si precej misli mladi benečan, češ, ta mladenič je gotovo oni stričnik, o katerim nam je vedel toliko lepega povedati. Zato objame ptujega mladeniča in mu reče: „Nihče ti ne more več povedati o tvojem strici, kaker jaz; saj sem njegov učenec. Kako srečen bi bil, ke bi mogel tako v vednostih napredovati, kaker si ti pod spretnim vodstvom redovnikov, katerih obleko nosiš!“

„Hvala Bogu!“ reče Julij. „Srečno sem se vozil po morji; zdaj sem pa še srečal enega svojih součencev. Oj, kako sem hvaležen Bogu. Vender podvizajva se! serčno želim videti svojega strica!“

Mej gnječo po tergu prideta nova prijatelja do hiše, kjer je bival stric. Ko stopi Julij pred strica, poklekne, in ga prosi, da bi ga blagoslovil. Ta ga prijazno pozdravi, blagoslovi in prav po očetovsko objame. Na prvi pogled pa je izkušeni vzgojitelj tudi spoznal, da niso poročali pretirano in prenapeto o njegovem stričniku, marveč še prekosi njegove nade.

Ko se je Julij seznanil s pobožno družino svojega strica, mu tudi svetujejo, naj zameni svojo sedanjo redovniško obleko s tako, kakeršno nosijo kleriki cerkve sv. Marka. Saj bo sedaj mej nje vversten. Julij ni imel nič proti temu; saj je vedel, da stric ne zahteva tega iz merženja do obleke, ampak da bo po vsem enak svojim tovarišem. Sprejeli so ga torej mej klerike cerkve sv. Marka.

Najbolj vdan je Julij ostal svojemu prvemu znancu; temu so tudi naročili, naj mu razkaže vse znamenitosti v Benetkah. Ker sta si bila po značaji enaka, nastala je mej njima priserčna vez prijateljstva, kaker nekda je bil mej Jonatom in Davidom, o katerih



pravi sv. pismo, da ste bile njiju duši združeni. Pozneje je postalo prijateljstvo še priserčneje, ker ju je družil eden in isti sklep in sta oba tisti dan stopila v red sv. Frančiška.

Pri stricu Petru de Rossi so živele tudi tri sestričnice Julijeve, prav pobožne device, ki so se z obljubo zavezale deviško živeti. Le te so skerbno shranile obleko, katero je Julij nosil v Brindizu v samostanu. Tem dražja jim je bila, koliker bolj so se prepričale o Julijeви pobožnosti. Imele so jo za drag zaklad, ki so ga varno hranile. Če so kak dan opravljale kako posebno pobožnost, oblekle so to obleko na svojo zgorenjo. Saj so brale, kako skerbno in spoštljivo je hranil sv. Anton puščavnik plašč sv. Atanazija, v katerem je sv. Pavel želel biti pokopan; in da je sv. Anton le ob največih praznikih nosil plašč, ki ga je bil dobil po sv. Pavlu.

Tako so tudi pobožne sestrične to obleko više cenile, kaker lišp in bisere.

Seveda se je marsiketera nakičena Evina hči posmehovala pobožnosti teh ljubeznjivih devic, ki so kazale toliko veselje nad priprosto redovno obleko. Vender ostane resnica, da je najlepši lišp za vsako žensko pobožnost in krepost, in da v resnici pobožne in kerščanske device ne zavidajo drugih zavoljo njih lišpa, ampak gledajo z usmiljenjem na nje, ker pod tako mamljivim in nevarnim bremenom stokajo!

Vže od nekdam ni bil Julij prijatelj veselju, keterega svet svojim častivcem ponuja; zato se je tudi skerbno ogibal vsega posvetnega šuma in veselja. Šel je iz hiše svojega strica le, da sta sè svojim prijateljem obiskovala cerkve in ondi opravljala svojo pobožnost. Doma sta porabila čas za učenje in molitev. V vsem je Julij tako napredoval, da ga je mogel stric drugim učencem v zgled staviti.

Marljivost, s katero se je učil, je donašala tem obilniši sad, ker ga ni motilo posvetno razveseljevanje. Vender se ni nigdar tako zatopil v človeško vednost, da bi bil pri tem le en dan pozabil na učenost svetnikov, to je napredovati v čednosti. Ko stopi človek v leta, v katerih se prično strasti vzdigovati proti postavi duha, je zgubljen, če jih ne kroti z berzdo sv. vere, in če si ne prizadeva, da podverže meso duhu. Julij je to dobro spoznal; zato si je prizadeval zatreti vsako strast vže v kali. Sè vsakoverstnimi spokornimi deli je mertvičil svoje nedolžno telo. Nosil je pod obleko spokorni pas, bičal se je do

kervi, postil se prav ostro tri dni v tjednu, vžival le slabo jed in pil vodo ter spal na terdih tleh, — to so bila pokorila, s katerimi je krotil hudo nagnjenje. — Druge svoje pobožnosti pa je navadno opravljal skupno se svojim prijateljem. Ker sta oba hrepenela po popolnosti, sta bila enega serca in enih misli. Njiju edina želja je bila, da bi mogla pogostokrat prejemati sv. zakramente, svet zapustiti in se popolnoma darovati Bogu. Ves čas, ki jima je ostal od učenja sta porabila v pobožne vaje. Po svetu svojega učenika sta naredila red, kečerega se hočeta vedno držati, koliker časa bosta živela mej svetom; zakaj vže sta bila sklenila stopiti v red. Po tem načertu sta šla vsako nedeljo in praznik v jezuitsko cerkev, kjer sta bila celo dopoldne. Tukaj sta opravila spoved, pristopila k mizi Gospodovi in ostala pri več sv. mašah. Molila sta tako pobožno, da sta bila vsem, ki so jih videli v spodbudo. Znano je, da lahkomišljena mladina najraje dneve Gospodove skruni z raznimi pregrešnimi in zapeljivimi veselicami. Ta dva mladeniča pa sta te dni obernila v to, za kar so postavljeni. V pobožnih vajah so ju podpirali tudi njiju dušni vodniki, ki sta si jih bila izvolila. Po kosilu, ki je bilo pa jako skromno, sta šla navadno v kapucinsko cerkev, kjer sta bila pri večernicah in pridigi. Pogostokrat so šle ž njima tudi omenjene sestrične, ki so tudi bolj ljubile samoto in cerkve, kaker plesišča in druga razveseljevanja.

Navadno terdijo ljudje, da je vse ženstvo, tudi ono, ki ga imajo za pobožno, jako radovedno. S tem seveda hočejo pobožnost in krepost smešiti pred svetom. Dogodek pa, ki ga hočemo omeniti, uči nas nasprotno.

Za tega časa so v Benetkah praznik Jezusovega vnebohoda najslavniše praznovali. Ob tem dnevi je poglavar države, dože, obnovil v imeni mesta zaroko z morjem. To se je godilo z največo slavnostjo, ki si jo človek more domišljevati. Pripeljal se je na najlepši barki, ki je sploh bila, oblečen v krasni in dragoceni obleki. Svojega gospodarja je spremljalo starašinstvo mogočnega mesta, tudi v najlepši opravi. Sploh so spravili na dan, kar je imelo mesto lepega in krasnega. Obdan od starašinstva se je peljal dože po morji do neke daljave v lepo okrašeni barki, ki so jo zvali „bucentaver“. Mej tem je pričel patrijarh z duhovščino. Slovesno je blagoslovil sodček vode in jo zilil v morje. Na to je dože vergel dragoceni perstan v morje, rekši: „Naše morje! zaročimo se s teboj, v znamenje, da ostaneš vedno naša

last!“ Ta običaj, če se kateremu tudi nekako čuden zdi, slavil se je v vsi krasoti, ki jo sploh človek more videti. Vse je hitelo, da bi jo videlo, ali pa tudi, da bi jih drugi videli, kaker se sploh pri takih slovesnostih godi. — Seveda so za Benetke to vže zdavnaj minoli časi, ki le še v spominu živé. — Ob takih dnevih splošnega veselja so iskale Julijeve sestrične tiho samoto, da so mogle tem bolj zbrano povzdigovati svojega duha k Bogu. Ogibale so se tako skerbno tacih sumečih veselíc, kaker skerbno jih drugi iščejo in po njih koperne.

Bilo je na praznik Jezusovega vnebohoda. Ko je v mestu vse hitelo k omenjeni slavnosti, spremile so sestrične Julija v kapucínsko cerkev. Ko so opravili svojo pobožnost in bili pri vseh pobožnih vajah, ki so jih imeli redovniki ta dan v cerkvi, napravijo se na pot proti domu. Kapucínski samostan stoji na otoku, ki je pičle četert ure od mesta Komaj odrinejo od brega, kar nastane strašan vihar. Valovi so metali čolnič semtertja in bati se je bilo vsak trenotek, da se potopi. Redovniki, zapazivši z brega v koliki nevarnosti je Julij sè sestričnami, podelo jim odvezo, ker so menili, da se bo čolnič gotovo potopil. Ravno tako so mislili gledavci na tostranskem bregu. Gospodične v čolnu so vpile in zdihovale; ravno tako tudi in še bolj so vpili veslarji seveda z drugimi izrazi. Le Julij je bil, kaker vedno, tudi zdaj v tej strašni nevarnosti, miren in vesel. Na ves glas jim je prigovarjal, naj se nikar ne boje in bodo mirni, saj se gotovo ne bodo potopili. Poln zaupanja na onega, kteremu so vetrovi in morje pokorni, stori znamenje sv. križa čez morje in ga blagoslovi sè svetinjo (agnus dei), katero je vedno pri sebi nosil. In glej! naenkrat postane morje mirno in valovi se poležejo. Vsi so se temu čudili. Čolnič je srečno priplaval na obrežje.

Bog je hotel tako pervikrat razodeti zasluženje svojega zvestega služabnika, in pa prav očividno pokazati, da vedno vsliši molitev, katero spremlja terdno zaupanje in sveto življenje. Vže do zdaj so Julija vsi spoštovali in čislali, po tem čudežnem dogodku pa je še bolj raslo spoštovanje do njega; saj so vsi spoznali, da sta nedolžnost in sv. življenje, ki ga delata Bogu tako dopadljivega. To pa ni omajalo njegove ponižnosti, marveč ga v njej še bolj vterdilo. Še na um mu ni prišlo, da bi se imel za svetega in pobožnega; zato pa tudi ni jenjal pokoriti svojo nedolžno telo, da ga ohrani vedno bolj pokorno in podlož-

no duhu. Pogostokrat so ga našli v kapelici pred oltarjem brez zavesti zatopljenega v goreči pobožnosti v primišljevanje skrivnosti sv. vere. V najhujši zimi ga je oblił pot, ko je premišljeval večne resnice, posebno pa britko terpljenje našega odrešnika. Pri premišljevanji Jezusovega terpljenja je pretakal tako obilne solze, da so bila tla mokra, kjer so ga našli nepremekljivega in zamaknjenega. Tako so pričale osebe, ki so bile zaslišane pri prvi preiskavi, ki se je veršila o ta namen, da je bil blaženim prištet. Le z glasnim klicanjem ali pa s tresenjem so ga pripravili iz zamaknjenja zopet k zavesti.

Julijevo življenje mej svetom vže moremo imenovati angeljsko in nebeško; vender njegovo serce še ni bilo zadovoljno. Zdelo se mu je, da mu še nekaj manjka k popolni sreči; tudi je menil, da poprej ne bo zadobil popolne zadovoljnosti, dokler ne prinese Bogu velikodušnega daru, ki mu je vže toliko časa vedno pred očmi.



## Kako je treba moliti rožni venec,

V osmem tečaji smo našeli odpustke, ki so podeljeni rožnemu vencu; v tem zvezku pa bomo razložili, kako ga moli, da se boš tudi vdeleževal naštetih odpustkov.

1. Moliti moraš na moljek, keterega je blagoslovil mašnik, ki ima pravico.

2. Ko moliš rožni venec, derži moljek v roki in pri vsakem „oče naš“ in „češčena Marija“ se dotakni nove jagode. Ako moli več oseb ob enem rožni venec, ni potrebno, da bi imeli v roki vsaki svoj moljek. Papež Pij IX. so namreč dovolili, da se vsi vdeležijo odpustkov, ako ima le eden blagoslovljen moljek in nanj moli, drugi mu pa pobožno in zbrano odgovarjajo, doma, v cerkvi ali kje drugod. <sup>1)</sup> To pa velja samo za navadni, dominikanski rožni venec, ne pa za druge <sup>2)</sup>.

3. Ko moliš rožni venec, premišljuj skrivnosti veselega, žalostnega ali častitljivega dela, keterega ravno moliš. <sup>3)</sup> Nikar se pa ne vstraši zavoljo tega! Na skrivnosti misliti, ko moliš

<sup>1)</sup> S. I. C. 22. Jan. 1858. <sup>2)</sup> Decr. auth. n. 291. ad 12. <sup>3)</sup> S. J. C. 13. Aug. 1726.

rožni venec, ni ravno težavno, če pa ne znaš, ne boj se, zakaj sveta cerkev je dobra mati. Določila je, da se otroci in drugi, ki ne znajo premišljevat, morejo vdeleževati odpustkov, samo da pobožno molijo rožni venec na blagoslovljen moljek. 1) Tako je določil papež Benedikt XIII., izrekel je pa s to potjo tudi željo, da naj se skušajo naučiti premišljevat svete skrivnosti rožnega venca. 2) Stariši, učite tedaj svoje otroke tako moliti rožni venec. Častiti gospodje katehetje imajo tudi lepo priliko naučiti učence moliti rožni venec in s to potjo premišljevat dotične skrivnosti, ker ima zdaj skoraj vsaka šola podobe iz Jezusovega in Marijinega življenja. S temi podobami morejo razložiti tudi skrivnosti rožnega venca. Razun petnajsterih skrivnosti presvetega rožnega venca pa nimaš premišljevat drugih skrivnosti ali verskih rešnic: smerti, sodbe, pekla i. t. d., ako nočeš zgubiti odpustkov, ki so združeni z molitvijo rožnega venca. 3) Nekateri molijo na moljek razun rožnega venca tudi druge molitve: „oče naš“, „češčena Marija,“ apostoljsko vero in tako dalje, pa za te molitve ne prejmejo odpustkov. 4)

Da bi verni laglje mislili na skrivnosti mej molitvijo rožnega venca, se imenuje dotična skrivnost, preden se začne moliti „oče naš“, ali pa po besedah: „in žegnan je sad tvojega telesa Jezus“, kaker večina Slovencev in Nemcev moli. Eno in drugo je dobro in dosti, ni pa ravno potrebno za dobitvev odpustkov. Zadostuje, ako le misliš na skrivnost, ko moliš „oče naš“ in „češčena Marija.“ 5)

Začeti rožni venec z apostoljsko vero, čast bodi Bogu, z enim „oče naš“ in s tremi „češčena Marija“ in z enim „čast bodi Bogu“ in končati vsak odstavek s „čast bodi Bogu“ je lepa in pobožna navada, ni pa zapovedano tako moliti. „Čast bodi Bogu“ lahko spustiš na koncu vsakega odstavka, ali pa nadomestiš, kaker delajo v nekaterih krajih, s „počeščeno bodi presveto rešnje Telo.“ V Italiji molijo namesti „čast bodi Bogu“ v žalostnem delu in keder molijo rožni venec za duše v vicah: „Bog jim daj večni mir“ 6).

Tisti, ki ne molijo rožnega venca vsak dan, niso dolžni

1) Constitutio „Pretiosus,“ 26. Maj. 1727. 2) .... „tametsi plane volumus, ut iisdem reparationis nostrae mysteriis sanctissimis meditandis juxta rosarii institutum assuefiant.“ Cf. Beringer, Die Ablässe. 3) S. I. C. 13. Aug. 1726. 4) S. I. C. 29. Maj. 1841. 5) Decr. auth. n. 273. ad 4. 6) S. I. C. 26. Mart. 1725. Marien-Psalter 1888.

moliti ob določenih dnevih tudi določen del rožnega venca. Vpeljala se je pa navada, da tisti, ki molijo rožni venec vsak dan, premislijo v tjedni vse petnajstere skrivnosti in sicer veseli del v ponedeljkih in četrtekih, žalostni del v torkih in petkih, častitljivi del pa v nedeljah, sredah in sobotah. 1).

4. Rožnega venca ne smeš pretergati. Keder začneš rožni venec, moraš ga moliti neprenehoma, dokler ga ne končaš. Zakaj, ako bi zmolil zjutraj dva odstavka, popoldne pa ostale tri, ne bi se vdeležil odpustkov.

Odpustkov pa vender ne zgubiš, ako sicer prenehaš moliti, pa le kratek čas, postavim, da opraviš kako drugo molitvico, da še celo, ako bi opravil mej tem spoved, ali pristopil k svetemu obhajilu; tako misli P. Beringer.

Primeri: Der Marien-Psalter 1. u. 12. Jahrg. P. Fr. Berin-S. J. Die Ablässe, Paderborn und Münster 1887. A.



## P. Bernardin Portogruarski,

vesoljni poglavar frančiškanskega reda.

Dvajset let je minilo letos, odkar je bilo sedanjemu frančiškanskemu generalju izročeno poglavarstvo in vodstvo vseh treh redov sv. Frančiška. Menimo, da vstrežemo čitateljem teh zveščičev, ako jih tu seznanimo sè življenjem in delovanjem tega zaslužnega, nenavadnega moža. Posnet je ta spis večinoma po listu „Sanct Francisci Gloecklein“, ki je namenjen nemškim tretjerednikom. V njem mu opisuje življenje eden njegovih najbližnjih tovarišev.

Stariši P. Bernardinovi so bili meščani iz Benetek, ki so se pa že zgodaj vmeknili v mestice Portogruaro, kjer je bil oče lekar ali apotekar. Leta 1822 se jim rodi sin, keterega si je Bog izvolil, da bi bil enkrat gospodar mnogo večje družine: sedanjí predstojnik preobilnemu kerdelu duhovnih sinov in hčera. Oče vmerje, še preden ga sin spozna, in tudi mater, iz žlahne rodovine Barbarigov, zgubi v sedmem letu svoje starosti. Bila je to pobožna gospa. Zadnje leto svojega življenja je sirota

1) Decr. auth. n.273. ad 5.

preživela le v postelji, kjer je poučevala svoje otročiče v večnih resnicah. Še dan današnji rad pripoveduje P. Bernardin, kako skerbno ga je varovala mati vseh dušnih nevarnosti in mu vsajala v serce strah božji. Po smerti dobre matere ga vzeme stric seboj v Benetke, kjer začne tudi v šolo hoditi. Nekega dne gre sè svojimi sorodniki znanega župnika obiskat. Tu ga nagovore, kaker je v Italiji navada, naj jim pred duhovnikom napravi kratko pridigo. Deček stopi na klopco in začne tako goreče govoriti, da so že takrat vsi prerokovali, to bo še vnet in zgovoren oznanjevalec besede božje.

Še le devet let starega ga izročé 1831 zavolu sv. Katarine v Benetkah v izrejo. Tu so precej spoznali na njem nenavadno nadarjenost in odkritoserčno pobožnost. Če tudi je bil živ, ko živo srebro, se je dal vender voditi; in da je ob enem tudi nenavadno terdne volje, je pokazal že takrat. Nekemu domačemu služabniku se napravi huda bolečina na nogi, tako da mu jo morajo odrezati. Že pri misli na to boleče opravilo je spreletela dečka groza. Ker se je pa že takrat namenil za duhovski stan, kjer mu bo morebiti treba gledati človeško gorje v najhujši podobi, zato sklene, da bo ves čas zraven, ko bojo bolniku žagali nogo. To tudi stori, in sicer s tako stanovitnostjo, da bi odraslemu bila na čast. Ravno tako je pokazal že v otročjih letih, da ga ni nič strah, če je sam v temi. Hodil je zato nalašč po noči brez luči okoli po hiši. Čeravno se je sè svojimi posebnimi lastnostmi in z nenavadnimi dušnimi zmožnostmi prikupil sicer vsem svojim učiteljem in predstojnikom, mu je bil vender pred vsemi najbolj vdan monsinjór Ludovik Della Vecchia (beri Vekja), od leta 1832 vodja tega zavoda, in to v letih, ko je še študiral, in tudi vedno še kesneje. Pa tudi P. Bernardin ga je spoštoval in ljubil ko svojega drugega očeta.

Osem let je preživel nadepolni deček v tej hiši, ketere se še zdaj hvaležen spominja. Tam je hodil tudi v latinske šole. Deček doraste v mladeniča, prejšnje misli se vmaknejo novim, duh se mu bolj in bolj razvija, le eno je, kar mu ostane nespremenjeno, sklep namreč, ki ga je storil koj prvo leto svojega prihoda, da postane duhovnik. Ali to ni bil le splošen sklep; dognano je bilo že tudi, da stopi v red, in sicer v frančiškanski red beneške okrajine. Misel na to se mu zbudi, ko je prvi krat videl v svojem življenji frančiškana P. Alojzija iz Lestansa, moža svetega življenja. Ta mu je bil tudi prva leta spovednik

v zavodu sv. Katarine. Že sama unanost tega redovnika je bila nekaka tiha pridiga, še globočje pa je segala v serce njegova živa, prepričevalna beseda. Kedor ga je poslušal, je mislil, da sliši svetnika. Kaker ni podoba tega moža nigdar zginila mlademu študentu iz spomina, tako mu je ostal tudi sklep za prihodnji poklic terden in nesprenemljiv, odkar je pervikrat videl njegovo blago lice.

Treba je bilo še, da ta sklep tudi spolni. To se zgodi, ko je zdelal drugo leto filozofije, po italijanski razdelitvi latinskih šol. Že znani njegov očetovski prijatelj in dobrotnik, monsinjor Della Vecchia, sicer ni proti tej izvolitvi, vendar pa meni, da mladenič morebiti ni dosta sposoben za redovniško zivljenje, ker je preživ in prehitro zroji. Ta pomislek je tudi svojemu gojencu kar naravnost povedal. Drugi so mu iz ravno teh uzrokov še celo odsvetovali in ga skušali pregovoriti, če že misli biti mašnik, naj bo rajši svetovni duhovnik. Ali vse pregovarjanje ni moglo sklepa omajati; in če se mu je reklo, da zato ni za red, ker je prenegel, je vselej odgovoril, da s pomočjo božjo se bo že premagal.

Da bi se pa popolnoma prepričal, da se ne dá pri tem morebiti nápačno voditi od svoje lastne volje, gre v cerkev sv. Mihela na otok, kjer imajo beneški frančiškani svoj samostan. Tu poklekne k spovednici in razloži spovedniku zadevo svojega serca glede izvolitve prihodnjega stanu, kaker tudi vse pomisleke v tej zadevi. Duhovnik, kateremu je to razodel, je bil o. Sigismund iz Benetek, takrat gvardijan samostana, kesneje predstojnik vseh samostanov tiste okrajine, znanstveno izobražen, previden mož. Ta mu odgovori, da se je že dosti posvetoval in sme biti popolnoma prepričan, da pri izvolitvi svojega poklica ni ravnal po svoji glavi, temuč po navdihnjenji božjem. To pojasnjenje ga popolnoma pomiri; le še eno skerb in željo ima, da ta svoj sklep kar najprej mogoče spolni. Gospod Della Vecchia ga povabi, naj ostane nekaj dni pri njem na deželi, v Lovizu, blizu Vičence, kjer je menil, da dobi P. Alojzija iz Lestansa, svojega pervega dušnega vodnika. Pa ni ga bilo ravno takrat doma. Sreča pa nanese, da je bil takrat v samostanu predstojnik cele frančiškanske okrajine, P. Jožef iz Rovinja v Istri. Precej gre k njemu, razodene mu svoj sklep, pove pomislake, ki so jih neketeri izrekli in tudi nasvet zadnjega spovednika, ter ga poprosi, naj ga sprejme v red. Ko mu o. provincijalj reče,



naj mu bolj natanko razloži svojo naglo ihto, odgovori mladenič: „Če sprevidim, da nimam prav, se precej podveržem in odjenjam; če pa menim, da imam prav, takrat pa ne.“ — „Ne zamerite“, reče o. provincijalj, rekli ste: „č e m e n i m“, tedaj bi takrat ne bili še popolnoma prepričani, temuč bi še dvojili. Ali bi se toraj v dvojbi prizadevali, svojo naglost premagovati? Ali, če bi se morebiti ne mogli premagati, bi nas morebiti še topli?“ — „To ravno ne“, veli mladenič. — Ali pa sprevidite tudi“, prasha predstojnik dalje, „da je potrebno, premagovati samega sebe, in ali bi se radi to učili?“ — „Rad bi se“, odgovori odločno mladenič. — „Dobro tedaj“, zverši šaljivo o. provincijalj, „če nas ne bote topli, in če imate terdno voljo, da se bote premagovali, hočemo tudi mi z Vami imeti poterpljenje in vse drugo bo storil dragi Bog.“ — S temi besedami mu je o. provincijalj naznanil da ga sprejme v red ter mu tudi pove, kteri pismena spričevala naj še prinese. Zdaj še le, ko je bila najvažnija dušna zadeva vrejena, gre mladenič v Lovizo k svojemu očetovskemu prijatelju, ki se je zelo zavzel, da se je ta stvar tako hitro dognala.

Dnevi počitka na deželi hitro poteko, in že se bliža čas, da se bo treba preseliti na novi dom. Gospod Vecchia sam se mu ponudi za spremljevalca. Stopita v čolnič, ki ju ima pipeljati v samostan sv. Mihela na otoku. Pošteno dobi prevoznik svoje plačilo; ali bil je tu še negdo, ki je tudi terjal svoj davek, — sam satan. Ko namreč lepi čolnič gladko derči po mirnih morskih valčkih, se vzdigne v duši blagega mladeniča hud, nevaren vihar. Kaker peneči valovi se zbujaajo v njem grozeče misli, kakeršnih do sedaj ni nigdar imel. Poklic v redovniški stan, že pred toliko leti zvoljen in terdno obderžan, mu, ko bi odrezal, ni nič več vseč. Še več. Zbudi se mu celo velika meržnja do samostanskega življenja. Rad bi rekel veslarju, naj čoln kam drugam zapelje; pa sram ga je bilo, zdaj na enkrat spremeniti svojo misel, ki jo je tako dolgo terdno deržal in jo še celo zagovarjal. To zopervanje se še poviša, ko stopi v samostan. Zdi se mu nemogoče, da bi tu le en sam dan preživel. Pa ker se je mej tem že zmračilo venderle sklene, da čez noč ostane v samostanu, da se pa drugo jutro že na vse zgodaj zgubi odtod. Pa, hvala Bogu, to se ni zgodilo. Ko se je zdanilo, je vzešlo tudi v njegovi duši svetlo sonce. V drugih mislih je zaspal, v drugih se je zbudil. Tako se čuti v jutro zadovoljne-

ga in razveseljenega, kaker bi bil že mnogo let preživel v samostanu in taki boji se mu niso nikoli več vernili.

Prav skerbno je obernal tistih malo dni, preden so ga preoblekli, v to, da bi kar najbolj mogoče vredno pripravljen prejel sveto redovno obleko. Že tako dolgo željno pričakovana in zdaj s preserčnim veseljem pozdravljena slovesnost se je godila letos petdeset let, 7. novembra 1839. Malo prej, ravno tistega leta, so obhajali ti redovniki v svoji mali cerkvi neko drugo, zelo veselo slovesnost. Dva frančiškana: Pacifik od sv. Severina in Janez Jožef od Križa sta bila svetnikom prišteta, kterima na čast so imeli osem dni za poredoma v tej cerkvi slovesno službo božjo.

Po navadi serafinskega reda dajo novo preoblečenemu tudi novo ime in sicer ime sv. Bernardina Sijenskega. Da je 17letni samostanski novinec prvo leto poskušnje, ki se imenuje novicijata, dobro porabil in v tem dragem času zelo napredoval, to nam priča dogodek, ki ga je eden njegovih sonovincev kesneje pripovedoval. Po dokončanem letu novicijata ga pošljejo s tistim tovarišem v neki drugi samostan, da bi tam dalje študiral. Ko zadnjikrat prestopita samostanski prag, reče fr. Bernardin svojemu spremljevalcu: „Tukaj bova zdaj še tla poljubila; ker je nama ta kraj svet zavoljo mnogih milosti, ki nama jih je Gospod tukaj podelil“. Oba poklekmeta in preserčno poljubita prag pri samostanskih vratih.

Ker je fr. Bernardin že v zavodu sv. Katarine v Benetkah zdelal tudi filozofične ali modroslovne nauke, so ga sprejeli precej v bogoslovje. Učitelja sta mu bila tu P. Jožef iz Rovinja, takrat ob enem predstojnik provincije, in P. Sigismund iz Benetek. Oba sta veliko zaupala izverstnemu Bernardinu, ker je bil odkritoserčno pobožen in se je zelo rad učil. Pater Jožef ga je celo seboj vzel kot spremljevalca, ko je šel pregledavat vse samostane po okrajini; P. Sigismund pa, ki je kmalu nato postal provincijalj, si ga zbere za tajnika, še preden je bil posvečen.

Leta 1844 postane mašnik in precej ga izvolijo za učitelja bogoslovja v domačem semenišči, čeravno se je bilo zavoljo njegovega silno slabotnega zdravja bati, da bi jim tega nadepolnega učitelja vtegnila rana smert pobrati. Ali zgodi se, kar še sam ni pričakoval; od dne do dne se mu bolj vterjuje zdravje, tako da more zè vso gorečnostjo spolnjevati

svoje važne, trudapolne dolžnosti. Telesna slabost se mu tako zgubi, da se more zdaj sleherni dan zè vso marljivostjo pripraviti za šolski nauk in z neprenehljivim študiranjem si nabere obširno znanje bogoslovnih predmetov. Nekoliko let od početka je bil vsak večer blizu do polnoči pri bukvah; potem je šel še na kor, da moli sè svojimi sobrati zornice ali jurnice. Kaker si je prizadeval v šoli ne samo duh omikati in k dobremu spodbujati, tako je hotel tudi z lastnim zgledom pokazati, da njegovi opomini niso prazne besede.

P. Bernardin je preserčno ljubil svoje mlaje sobrate in ves je bil vdan tistim, ki so si odkritoserčno prizadevali, da bi se vsestransko izurili in pripravili za svoj prihodnji poklic. Rad in mnogo se je pečal s takimi; to pa ne samo tistih enajst let, ko je bil učitelj, temuč tudi kesneje kot provincijal in še celo kot poglavar vsega reda. Večkrat je že rekel, da čuti, če se peča s temi mladimi redovnimi brati, kaker bi se sam pomladil in živel še v tistih presrečnih letih, ko je bil sam še klerik. Zato se je rad vsega vdeleževal, karkoli se je tikalo klerikov, prihodnjih mašnikov. Dne 15. avgusta 1848 so imeli taki trije mladeniči napraviti za celo življenje slovesne obljube. Ker so bile pa tistega tako osodepolnega leta tudi v Benetkah velike homatije in se ni vedelo, kaj še vse pride, zato so prej opozorili te tri mlade redovnike, da se pri taki prekucijski vladi berž ko ne ne bo dobro godilo redovnikom; naj toraj prej dobro premislijo, preden se za zmirom zavežejo z obljubami. Če se boje preganjalcev, naj raje zdaj izstopijo iz reda. Ali ti trije sinovi sv. Frančiška se skažejo vredne svojega serafinskega očeta; vsi reko, da so pripravljene na vse, naj se jim godi, kaker vsem drugim redovnikom, ker hočejo rajši vmreti, kaker da bi odložili obleko sv. Frančiška. Ko se zbero vsi udje samostana okolo altarja in tudi ti trije pristopijo in obljube store za celo življenje, P. Bernardina tako gane misel na ta junaški sklep, da se zgrudi in omedli, ter so ga morali iz cerkve nesti. — Drugi pot je jokal kaker dete, ker je mladega, nadepolnega klerika pobrala smert v cvetu njegovih let.

Pa ta ljubezen Bernardinova do samostanske mladine ni bila tista slepa ljubezen, ki se zgovarja s pregovorom: „mladost norost; tudi mi smo mladi bili“; ki toraj vse odobrava, in tudi pri pogreških, ki izvirajo iz mladeniške naglosti ali nepremišljenosti k večemu z ramami zmaje, ali se toži, kjer dotični ne sli-

šijo in ne zvedo. Ojstro je grajal tudi najmanje prestopke in pogreške, posebno kar se tiče molčanja. Dobro je namreč vedel da je včasih svarilo ali graja najlepše djanje ljubezni, ki se more storiti.

Gorečnost in razumnost, s katero je P. Bernardin izverševal svojo službo, bodisi kot učitelj, bodisi kot odgojitelj mlajih sobratov, je koj prva leta poterdila upanje predstojnikov, ki so ga stavili va-nj. Drugače pa je bilo, ali se je saj prva leta, ko je bil posvečen, zdelo s tistim prerokovanjem v otročjih letih pri župniku blizu Benetek. Dasi tudi ga silno slabo zdravje ni oviralo pri podučevanju bogoslovne mladine, vendar skoraj ni smel na to misliti, da bi mogel kedaj tudi v cerkvi pobožnemu ljudstvu oznanovati besedo božjo s pridižnice. Glas mu je bil tako slab, dihanje tako kratko, da ni imel upanja pridobiti si kedaj toliko glasu, da bi ga na širjem prostoru razumela večja množica poslušalcev. Ali tudi nad njim se je spolnil stari latinski pregovor: „časi se spreminjajo in mi ž njimi“, spolnilo se je pa ob enem tudi prerokovanje, da bo še izversten govornik.

Že leta 1846, toraj dve leti po prejetih svetih redovih, je pokazal, da pridižnica za njega nima biti vedno zapert vert, in ne njegova usta kerščanskemu ljudstvu zapečaten studenec. Vmerl je tistega leta v Vičenci P. Angelus iz Lokare, pobožen, previden mož, ki ga je ljudstvo še živega imelo za svetnika in ki je prejšnja leta kot provincijal beneške okrajine in v še viših službah mnogo dobrega storil za svojo provincijo. Mladega P. Bernardina pokličejo iz Benetek tjakaj, naj ima temu zaslužnemu možu navadni mertvaški govor, kar gotovo ni bilo lahko za začetnika, ker mu je primanjkovalo časa, da bi se dobro pripravil. Ali začetnik v govorništvu je tako dobro opravil, da so dali njegov govor tiskati.

Pravo njegovo delovanje na leci se začne še le leta 1848, in sicer ne samo v Benetkah in okoli Benetek, temuč tudi po drugih večih mestih gornje Italije, še celo v Buda-Pešti in na Dunaji. In take ponudbe in tirjatve sprejeti in jim vstreči ni bila majhina stvar. Od leta 1848 do 1862 je imel vsako leto v obširni cerkvi matere božje nov govor na zadnji dan leta in na novo leto. Ravnal se je pri tem govoru vselej po razmerah časa in velika množica ljudstva ga je hodila marljivo poslušat. Koliker bolj se mu je povračevalo zdravje, če tudi je ojstro živel in vedno delal, toliko obširneje je bilo

njegovo govorniško delovanje. Od preraznih strani so prihajala vabila in prošnje, naj pri tej ali drugi slovesnosti on prevzame pridigo. Zdaj je imel misijonske govore v eni ali drugi beneški cerkvi, kjer je vsakdan ali pa še po večkrat na dan pridigal; zdaj zopet postne pridige ali vsakdan, ali vsaj dvakrat ali trikrat v tjednu; zdaj so ga spet povabili, naj se pri slovesnosti novih svetnikov mej drugimi govorniki tudi on pokaže; in večkrat so vsi pričujoči duhovniki enoglasno razsodili, da je bil njegov govor najizverstniši.

Ko je imel P. Bernardin leta 1851, bilo je ravno sv. leto, misijonske govore v cerkvi sv. Marka v Benetkah, vstane nekega dne, po dokončanem govoru, kardinalj Moniko, patrijarh beneški, ki ga je prišel vselej poslušat, ter gre od svojega sedeža do sredi cerkve naproti 29letnemu govorniku in ga pred vsem ljudstvom objame. Vošči mu tu srečo zavoljo gorečnosti, s katero je znal tako dobro svojim poslušalcem večne resnice vlivati v serce.

Občudovali so ga še tudi prav posebno zato, ker je znal svoje govore tako spretno strinjati s svetim pismom. Leta 1860 je imel postne pridige v škofjski cerkvi v Vičenci in tu je vsak dan osnoval govor po evangeliju tistega dne. Ker je že takrat po marsiketeri glavi rojilo cerkvi nasprotno mišljenje, ki je zdaj toliko nesrečo prineslo Italiji, je P. Bernardin vsakikrat vpletel v svoj govor tudi žalostni stan cerkve Kristusove, in škodljivo delavnost sovražnikov njenih. Pa pri vsem tem ti sovražniki niso opustili njegovih pridig, posebno že zato ne, ker so čakali priložnosti, da bi ga vjeli v besedi; njih nameni so bili toraj nameni farizejev ob času Kristusovem. Pa niti eni niti drugi niso nič opravili; še čuditi so se morali, kako more govornik, ki govori vsak dan o ravno tistem predmetu — o preganjanji Kristusa in njegove svete cerkve — besede sv. evangelja tistega dne tako zbrati in dobro obrniti, kaker da bi bili vsi ti evangeliji pisani za ravno tisti čas in navarnost proti njim.

(Dalje prih.)



## Kardinalj Lavižerij in njegova grobnica.

Ime tega znamenitega in za cerkev jako zasluženega moža je našim bravcem že znano iz četrtega letnika (str. 152.) Preteklo leto se je zopet mnogo imenovalo po časopisih. Po želji sv. Očeta je bil zapustil za nekoliko časa svojo škofijo v Tuniziji, v zgornji Afriki, ter odšel v zapadno Evropo v nemat kerščanska serca za pomoč zoper suženstvo. Njegovi ognjevit govori so, kaker negdaj besede sv. Bernarda, res do serca segali ter obrodili dober sad. Nabral je dovoljno število mladeničev, ki so pripravljeni kot kerščanski vojščaki dati svoje življenje za oproščenje bližnjega — sužnjev. Dobil je tudi obilo denarja za potrebno pomoč; sami sv. Oče papež Leon XIII so mu dali od svojih darov 300.000 frankov, kralj belgijski tudi mnogo in drugi več ali manj.

Z ognjevito in ginljivo besedo popisuje Lavižerij prežalostni stan afrikanskih zamorcev, za katerih spreobrnjenje se sè svojimi verlimi „belimi“ misijonarji mnogo trudi.

Afrika ima najkrutišo zverino: leve, tigre, leoparde, hijene in drugo, ali najgrozniša in kervoločniša je človek, mohamedanski Arabec, kateri z vbogimi zamorci ravna huje kaker tiger. On gre s puško na nje na lov, kaker na divjačino. Na tisoče in tisoče jih grozno pomorijo, vjete pa v sužnost prodajejo, kaker pri nas na semnju živino.

Čitajoč strašna sporočila Lavižerijevih misijonarjev iz srednje, do zdaj še malo poznane Afrike, o krutem lovu na černee, vstanejo človeku od groze lasje pokonci. Sv. Očeta papeža je serce bolelo zavoljo tega; radi bi reveže iz te krutosti rešili in za pomočnika so si izbrali izverstnega kardinalja Lavižerija.

Ali predaleč smo zašli od naslova tega spiska, keterega namen je podati pobožnemu bravcu v kratkem neketere besede kardinalja Lavižerija, govornjene ko je blagoslovil svojo grobnico ali rakev.

Lanski letnik „Verhbosne“, katoliškega lista v Serajevu, prinaša sporočilo o tem. Kardinalj je začel v svoji prestolnici, v Kartagi, zidati stolno cerkev, in v njej si je dal napraviti tudi grobnico. Blagoslovil jo je lani sam, preden je odpotoval v Evropo. V procesiji je šel pred njo s profesorji in gojenci svojega

semenišča. Pred blagoslovom pa je izpregovoril nekaj zelo ginja-  
ljivih besed :

„Da Vas morebiti z obredom, ki ga ravno veršiti mislim, ne razžalim, izpregovoriti hočem nekoliko za vas in za me tola-  
žljivih besedi. Bog mi je dal milost, da sem vsaki dan svojega  
življenja na smert mislil. Ta misel je bila vedno spremljevalka  
mojih djanj in moje narušeno zdravje je mnogo pomagalo, da  
sem se s to mislijo zmirom bolje sprijaznil. Mejtrem leta letijo,  
in jaz se svoji smerti vedno bolj približavam. Koliker bolj sem  
se staral, tem bolj me je navdajala misel na smert, ona je po-  
stala pravilo mojega življenja. Izkusil sem, da je bilo to zelo  
koristno za me ; spodbadalo me je, da sem svoje življenje bolj  
vpravnaval. — „Razmišljaj, o človek, svoje svoje poslednje reči,  
in na veke ne boš grešil.“ — Zato me je spodbadala ta misel  
na nevmorno delo. „Delajte dokler je dan, ker bo prišla noč, ko  
ne bo mogel nihče več delati.“ — In tako glejte me nocoj z va-  
mi pri svoji grobnici, ta čas, ko se mislim na daljni pot odpra-  
viti, da se naučim dobro porabiti še te dni, ki jih moram na  
svetu preživeti, in delati do konca.“ — Po nekolikem govorjenju  
o tem, sklene kardinalj svoje besede : „Kmalu bo napočil dan, ko  
bom potreboval, da se spomnite svojega očeta ter Boga vsmilje-  
nja za njega prosite. Sè vso ponižnostjo vas prosim, darujte za  
me svoje molitve kot povračilo za mojo očetovsko ljubezen.“  
„Vsmilite se me, vsaj vi, prijatelji moji.“ —

Pri teh besedah so mlade verovestnike solze oblile. Nato  
stopi kardinalj v rakev, jo blagoslovi ter ostane še nekaj časa  
noter v molitvi. Vernili so se potem pevajoč psaljm „Miserere —  
Vsmili se me“ — v semeniško kapelico mirno in dostojno, v ti-  
stem redu, kaker so došli. Ne da se popisati vtisek, ki ga je  
ta prizor na pričujoče napravil.

Kardinalj si je tudi sam nagrobnico ali napis sèstavil. Leta  
1886 je nevarno obolel, previden je bil že sè sv. zakramenti, in  
takrat jo je vzkazal napisati. Po naše glasi se tako-le : „Tukaj  
počivajo v miru, upajoč v neizmerno vsmiljenje božje, zemeljski  
ostanki kardinalja-mašnika svete rimske cerkve, Karlja Marcijalja  
Aljmanda Lavižerija (Allemand Lavigerie) nadškofa kartaškega  
in aljžirskega, primasa Afrike.“

Ti pa pobožni bravec, zapiši si dobro v serce besede te-  
ga imenitnega cerkvenega dostojanstvenika ; misli tudi na smert ;  
od njega se uči delati in vmirati. Priporoči ga Bogu in Mariji,

naj njegova rakev še dolgo prazna ostane, naj njegov trud kmalu mnogo sadu obrodi, naj bi bilo černo suženjstvo kmalu zaterto in nesrečni Afriki naj bi kmalu luč svete vere zasvetila. Priporoči ga tudi slavnim „marternikom maroškim“, prvim sinovom sv. Frančiška, ki so že ob njegovem času tam v Afriki, mej Arabci, za sveto vero kri prelili, v Maroku, kamer se dandenes toliko černih sužnjev naprodaj pripelje, in kjer če dandenes sinovi sv. Frančiška delajo v vinogradu Gospodovem, hvala Bogu, prosteje kaker negdaj.

P. — n. — n.



## Premagaj samega sebe!

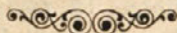
„Vojska je človeško življenje na zemlji,“ pravi pobožni Job. (7, 1.) Zmagati ne moreš brez boja; imel boš pa boj, kjerkoli si, zakaj v sebi nosiš, kar ti nasprotuje. Dva človeka združuje sv. apostelj Pavel v enem. Enega imenuje duh, drugega meso, enega postavo duha, drugega postavo udov, enega znotranjega, drugega zunanjega človeka. „Hodite po duhu, in ne bote želj mesa spolnili,“ govori apostelj. (Gal. 5, 16). „Zakaj ako boste po mesu živeli, boste vmerli, ako boste pa dela mesa z duhom zamorjevali bote živeli“. (Rim. 8, 13). „Meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso“. (Gal. 5, 17). V resnici čudovita vojska, v kateri se išče mir in v miru boj, v življenju smert in v smerti življenje, v sužnosti prostost in v prostosti sužnost. Moč in prostost človeka se stavi v premaganje samega sebe. Berzdanje poželjivosti je moč duha, nji služiti je njega slabost. Močnejši je tisti, ki premaga strasti, kaker tisti, ki premaga sovražnika. Sv. kralj David pravi v enem svojih psaljmov (3, 8) Bogu: „Ti si poterl vse, ki mi nasprotujejo brez uzroka, zobe grešnikov si zdobil.“ Kaker kaže naslov tega psaljma, ga je David zložil, ko je bežal pred svojim sinom Absolomom. Katero zmago pa poveljuje tukaj sv. kralj? Saj se vender ne spodobi, da bi tak zmagoslavje prepeval, ki kaker premagan beži. Od druge slavniše zmage govori tukaj David, namreč od zmage samega sebe, od zmage svoje poželjivosti, svojih strasti, ketere je tako zaterl, da je zabranil vojakom vmoriti Semeja, ki ga je v obraz preklinjal in kamenje v njega metal. Zatajevati samega sebe, svojo poželjivost krotiti in zunanjega človeka tako oslabiti, da vlada notranji, to je



slavniša zmaga, kaker kraljestva sveta si podvreči. Ravno to zmago slavi kralj David v svojem psaljmu, ketere pa ne pripisuje lastnim močem, ampak pomoči Božji. Ta zmaga se pa dobi le s poterpežljivostjo in begom, kaker je storil David. Ako hočeš premagati poželjivosti in strasti, beži pred njimi, beži pred seboj samim in zmagal boš samega sebe, beži pred svetom in zmagal boš tudi svet. Poslušaj kaj pravi sv. Peter: „Da boste po tem deležni Božje nature, ako se zderžite spačenega poželenja, ketero je na svetu.“ (II. 1, 4.) Ako hočeš dobiti veliko oblast, gospoduj čez samega sebe. Modri pravi: „Boljši je poterpežljiv kaker močan človek, in gdor nad svojim srcem gospoduje, je boljši kaker oni, ki mesta premaguje.“ (Preg. 16, 32.) Veliko je tacih, ki premagajo mesta in kraljestva, pa le malo tacih, ki sami sebe premagajo. Gdor samega sebe premaga, je gospod sveta in dedič nebes. Gdor se v malem ne premaga, kako se bo v velikem? Kraljeva pot priti k Jezusu je premagovati svojo voljo, poterpežljivo prenašati pomanjkanje in telesu prijetnosti odreči. Za majhin trud, boš dobil večno veselje. Naj se ti ne zdi preveč terdo, premagati samega sebe, ker Bog se bo za te vojskoval; zato tudi ne prepisuj zmage svojim močem, ampak pomoči Božji. Ta je dober in zvest vojak, ki samega sebe premaga; ta je pravi služabnik Kristusov, ki meso podverže duši in poželjivost razumu. Če boš pa v tem boju premagan, si ti sam vzrok. Sv. apostelj Pavel govori: „Bog je zvest, ki vas ne bo pustil skušati bolj, kaker premorete, temuč bo storil tudi sè skušnjavo izid, da jo zmagate.“ (I. Kor. 10, 13.) Ako se dva po vsem enaka borita, bi tisti zmagal, ki ima sè seboj pomočnika. Če boš svoje telo mehkužil z lenobo, jedjo, pijačo in spanjem, bo zmagalo telo dušo. Če boš pa s čuvanjem in molitvijo podpiral dušo, boš lahko z Božjo pomočjo premagal telo. Ali pa ni boljše, da zmaga duša, in ta zmaga dušo in telo ohrani, kaker da zmaga telo in se oboje za večno pogubi? Ako ljubiš svoje telo, podverzi ga razumu in ne dovoli mu preveč. „Gdor ljubi svoje življenje, ga bo zgubil; in kedor sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo prihranil v večno življenje“, pravi Kristus. (Jan. 12, 25.) Vidiš, koliko slavniša je zmaga duše in koliko dobiš, če vkrotiš svojo poželjivost. Podpiraj torej svojo dušo v tem boju, ki je le kratek, zmaga je pa slavna in krona prekrasna. Ne boj se truda, ako hočeš dobiti plačilo, ketero se daje le tistim, ki se prav vojskujejo. „Bodi zvest služabnik dō

smerti in dal ti bom krono življenja“, pravi Gospod. (Razod. 2, 10.)

P. A. M.



## Tri prilike svetega Barlaama.

### 1. Pusti otok.

Neki meščani so imeli to čudno navado, da so si kralja izvolili vselej tujca, a čez nekaj časa so ga spet odstranili, ter si drugega poiskali. Ko so imeli spet kraljevsko volitev, slišijo, da v njihovo mesto gre imeniten potnik. Berž mu hite naproti, pozdravijo ga ko svojega kralja, peljejo ga v kraljevsko palačo, ter se mu poklanjajo. Dvorjani ga obletavajo, kažejo mu vse zaklade in vse veličasti palače, ter mu pravijo: „Vidiš, vse to je tvoje, ti s tem zapoveduj. Mi pa smo tvoji služabniki, vsigdar pripravljeni izverševati tvoje vkaze, in izpolnjevati tvoje želje. Poslužuj se torej svoje moči, in ne odrekuj svojemu sercu nobenega veselja“. Novemu kralju se je zdelo vse to prav čudno, in ni se mogel precej navaditi novih šeg. Mej laskavci pa opazi resnega moža vrednega obnašanja, ki se mu ni prilizoval, in k njemu tudi ne silil. Oberne se k njemu pa ga praša: „Povej mi, je li veličastvo, v katero sem tako hitro prišel, resnično, ali so le sanje?“ Modri mož mu pripoveduje o stari šegi tega mesta, ki se je zdela tujcu tako nenavadna, in pravi: „Je pač res, da moreš zapovedovati s temi bogastvi in z ljudmi, ki obdajajo tvoj prestol. Toda vedi: Ne bo dolgo, pa se te bodo naveličali, vergli s prestola, ter te zapodili na pusti otok. Tako se je godilo vsem kraljem pred teboj, tako se bode tudi tebi. Mnogi pred teboj so se vdajali samim veselicam, ter so živeli tako rekoč v vedni pijanosti. Zastonj so bili nauki, ki sem jih dajal jaz in pred menoj drugi. Zatorej na pustem otoku niso imeli drugega ko neizmerno revo. Ti pa sedanjo svojo moč bolje porabi. Ako znaš prav ravnati, moreš si pusti otok izpremeniti v raj“. — Razumni kralj prosi modrega moža daljnih napotkov, kako ima delati. Od te ure je mislil le na to, kako da si pusti otok pripravi v prijetno prebivališče. Izmej svojih podložnih si izbere takih mož, ki jih je poznal, da so najzvestejši in najzanesljivejši. Izroči jim veliko zakladov, da so mogli kupiti potrebnega orodja, vsakeršnega semenja, zelišč, domačih ži-

vali, in sicer zato, da so mu napraviti mogli stanovališče, zasediti verte, obdelovati njive in travnike, in da so vse oskerbeli kar gre k veselemu, vgodnemu življenju.

Naposled pride res dan, ko ga meščani primejo, peljejo na breg, ter postavijo na ladjo, ki ga je imela prenesti na pusti otok. Ko tjakaje dospe, mu z veseljem naproti hite zvesti delavci, pokažejo mu novo stanovališče, okolu prekrasne verte, lepe njive in travnike, po katerih so se pasle številne črede. Našel je, da je vsega obilo, karkoli bi mu vtegnilo biti koristno in prijetno. Na tem otoku, poprej tako pustem, je živel mirniše, zadovoljniše, srečniše, kaker ves čas svojega kratkega vladanja v mestu.

\* \* \*

M e s t o v tej priliki je svet, v katerem najde človek vsega potrebnega, ter si more pridobiti mnogo moči, blaga, bogastva in veselje. — L a s k a v c i, ki so vladarje zapeljevali srečnim biti le v ničemerni časti, v hitro minljivih sladnostih, so izkušnjava tega sveta. — M o d r i m o ž je vera, ki nam pove, čemu smo na svetu, kaj imamo delati, in kaj nas čaka na drugem svetu. — P u s t i o t o k je večnost. Visi od nas, kakešno prihodnost da si pripravimo, ali polno zveličanega veselja ali polno neizmerne terpljenja. Blager možu, ki kratki ta čas tako obrača, da si pridobi srečno večnost.

## 2. Podoba človeškega življenja.

Nekega človeka je preganjal razjarjen samorog, hoteč ga prebosti. Človek beži v skalnato votlino in od tod na drevo, ki je viselo črez prepad. Z rokami se prime drevesa, z nogami pa stoji na pičli zemlji, ki se je držala skale. Dve podgani, bela pa črna, ste neprenehoma glodali deblo. Zemljo pod nogami so vedno prerivali in drobili štirje gadje. Lep angelj iz nebes je čakal, da ljubeznivo sprejme človeka v naročaj, keder drevo pade in zemlja popusti. V globokem prepadu je prežal strašanski zmaj, ki je z ognjenimi očmi gledal, kedaj mu človek pade v žrelo. Na veji drevesa je visela kapljica medu. Človek iztegne roko, da bi okusil med. Ta trenotek mu popolzi in pade v prepad, zmaj v žrtev.

\* \* \*

Človek v tej priliki je podoba vsakega človeka na zemlji. — Samorog, ki ga hotel pobosti, pomeni različne silne smerti, ki človeka zadevajo. Bela in črna podgana je noč in dan, ki neprenehoma grizeta in razjedata življenje. — Štirje gadje so štirje življi (elementi), ki življenje vedno podkopujejo. — Rešni angelj je sveta vera, ki nas iz stiske in britkosti vodi v boljši svet. — Zmaj v prepadu je večno pogubljenje, ki nam žuga. — Ono malo medu je sladnost sveta, ki pahne človeka v večno nesrečo, ako se ji da preslepiti.

### 3. Prijatelji po smerti.

Neki kraljevski služabnik je imel na majhinem otoku velikega kraljestva oskerbljevati veliko zemlje in posestvi. Nagloma pride kraljev poslanec, in mu prinese vkaz, da se ima nevtegora postaviti pred kralja, in račun dati o svojem gospodarstvu. Mož je bil v marisičem kriv, in prav tesno mu je bilo, kako bi odgovor dajal kralju. Vender je imel več prijateljev, ketere je lepo prosil, naj ga spremljajo na tem dolgem potu, in naj govore zanj pri kralju. Toda neketeri teh prijateljev, zavoljo katerih se je vse življenje najbolj trudil, in katerim je zmirom največ zaupal, se z mesta še genili niso. Veržejo mu le boren pert, naj se potujoč vanj zavija. — Drugi njegovi prijatelji, ketere je zmirom ljubil in jim veliko dobrega izkazal, so bili silno žalostni njegovega odpotovanja, ter so ga z mnogimi solzami spremili do ladje. Toda tu ga zapuste, vernejo se spet nazaj k svojim opravkom, in sčasoma so ga pozabili popolnoma. — Imel je pa še nekaj prijateljev, katerih seveda ni tako visoko čislal, kaker so zasluževali. Vender jih nigdar ni popolnoma zanemarjal ali na stran odrival. K tem se zateče v tej svoji veliki potrebi. In ti so se pokazali zdaj njegove najzvetejše prijatelje. Gredo z njim na ladjo, spremljajo ga na dolgem potu, stopijo pred kraljev prestol, ter so govorili zanj s tolikim poterjevanjem, da ga je kralj pomilostil, ter mu v veličastnem kraljestvu odkazal boljšo službo, kaker jo je imel poprej na malem otoku.

\*  
\* \*

Pervi teh prijateljev so časne dobrine, pozemeljsko blago, za katero človek le preveč skerbi, ter v nevarnost stavi večkrat svoje časno življenje in celo večno izveličanje. Ti prijatelji ostanejo, kader človeka v grob neso, v njegovem stanovanju.

Od vseh bogastvi, od vse časti in slave sveta, mu ne ostane nič razen naličja, mertvaškega perta. — Oni drugi prijatelji so njegovi sorodniki. Ti mu gredo za pogrebom, točijo solze, hudo žalujejo. Toda pri grobu ga zapuste, gredo spet po svojih opravkih in zabavah, in mnogi se redko kedaj zmislijo nanj. — Najboljši in najzanesljiviši prijatelji človekovi pa so: vera, upanje, ljubezen; vsmiljenje, radodarnost do vbogih in stiskanih, vsa njegova dobra dejanja in plemenita dela. Ti prijatelji nas spremljajo v večnost, zadobe nam odpuščanje, milost, vsmiljenje pri Bogu, ter nam pripravijo stanovitno mesto v nebesih. — Svoje upanje ne stavimo torej v minljive dobrote sveta, tudi ne v ljudi, ampak prizadevajmo si v vsem, izpolnjevati sveto voljo božjo, in storiti, kar on zapoveduje. Zakaj svet prejde in njegovo poželenje, kedor pa stori voljo božjo, ostane vekomaj.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)



## Naše redovne zadeve.

**Iz poslednje okrožnice prečastitega očeta Bernardina, vesoljnega poglavarja frančiškanskega reda.**

26. malega travna letošnjega leta 1889 je minilo 20 let, kar naš sedanji vesoljni poglavar, prečastiti pater Bernardin iz Portugruara na Beneškem, vladajo frančiškanski red. Ravno ta dan so izdali svojo poslednjo okrožnico, s katero sklicujejo vesoljni redovni zbor, ki jim ima voliti naslednika. V nji jemljejo tudi slovo od svojih dosedanjih podložnih, redovnikov pervega, redovnic 2. in 3. reda. Gotovo bo tudi naše čislane brave mikalokaj izvedeti iz te ginljive okrožnice.

„Kar smo bili po božjem dopuščanju prisiljeni“ — tako začnjenjajo — „vmekniti se z našega sedeža aračelitanskega, nas je navdalo prepričanje, da imamo vesoljno poglavarstvo reda odložiti v roke svetega očeta papeža. Naše poglavarstvo se je bilo namreč podaljšalo za toliko časa, kakor se bo primerno zdelo svetemu očetu, zlasti zato, da bi se po našem odhodu ta sedež vesoljnega poglavarja našega reda ne izgubil (to je, da bi dotičnega samostana ne vgrabila vlada italijanska). Ker se je pa to vendar le zgodilo in je torej vzrok podaljšanja nehaj, je bilo

treba misliti, da ima potemtakem nehati tudi podaljšanje. Vender smo po sveti neketerih patrov, zlasti tudi, da zveršimo zidanje kolegija svetega Antona, odlašali z odstopom. — Ali proti koncu preteklega leta 1888 smo svetemu očetu papežu z otročjim zaupanjem razodeli svoje misli ter ga prosili, da bi nam naznanil svojo in božjo voljo. Sveti oče nas je poslušal z očetovsko dobrotljivostjo ter je po daljšem času premiselka meseca svečana izrekel svojo odločbo in privolil, da se v teku tega leta skliče vesoljni zbor k novim volitvam. Tudi je priterdil, da se naj verši ta zbor tretji dan vinotoka meseca to je ta dan pred praznikom našega svetega očeta Frančiška. —

Na to sklicujejo omenjeni vesoljni zbor v Rim v kolegij sv. Antona in naznanjajo, kateri imajo pravico priti in kaka pisma naj seboj prineso. Da se volitev srečno zverši, pa nalagajo te molitve :

„Od 16. avgusta do 3. oktobra naj se vsaki četrtek, če ni slovesen praznik, ako je mogoče, poje maša na čast S. Duha in posamezni mašniki naj privzamejo molitev (collecta) o S. Duhu. Na koru naj se vsaki dan enkrat poje ali moli pesem „O pridi stvarnik Sveti Duh“ z versticami in molitvami o Sv. Duhu, neomadežani Devici Mariji in našem serafinskem očetu Frančišku. Kvaterne dni, to je 18., 20, in 21. septembra naj se v procesiji po cerkvi in samostanu pojo litanije svetnikov našega reda. Na dan volitve 3. oktobra ima biti zjutraj zgodaj slovesna maša o Sv. Duhu in po maši procesija z litanijami posebno slovesna. Ta dan smejo brati vsi naši redovni mašniki obljubno mašo o Sv. Duhu, bratje imajo prejeti sv. obhajilo.“ —

„Glejte torej, predragi!“ — tako se h koncu poslavlja — „v kratkem odložim poglavarstvo službo. Čutim, da ta odložba ne more biti vesela ne meni ne večini od Vas, s katerimi sem bil skozi dvajset let zvezan z vezjo očetovske ljubezni; ali moje moči, telesne in dušne, so opešale in to me je prepričalo, da bo na mojem mestu drugi vesoljni poglavar, mlajših let in gibičnišega duha, celemu redu več koristil. Kaj sem jaz po svetu in trudu izverstnih očetov mojega svetovavstva in z Vašo lastno pripomočjo dobrega storil za red, Vam ni neznan; ali Bog ve, koliko pomanjkljivosti in koliko zakrivljenja po opuščanju sem si nakopal, ne sicer vedoč in po svoji volji, temuč po človeški slabosti. Za vse to Vas ponižno prosim odpuščanja in molim k vsegamogočnemu Bogu, da mi naj tudi po Vaših ljubeznjivih

prošnjah milostivo prizanese. — — Sicer pa, očetje, bratje in sinovi preljubi, jaz nigdar ne pozabim na Vas, na Vaša dobra serca in Vašo otroško ljubezen do mene; vedno bom pomnil to lažbo, ki jo je zajemala moja duša, keder koli sem Vas obiskal, iz Vašega svetega občevanja in pobožnih zgledov. Če pa ketere mu morebiti vest očita, da ni dostojno cenil ali osebe ali veljave očeta vesoljnega poglavarja, prosim Boga, naj mu prizanese, in jaz mu odpuščam iz celega serca in vse v ljubezni Kristusovi objemljem z obema rokama. — Zdravi torej ostanite v Gospodi vsi, ki vas še enkrat morem in hrepenim imenovati sinove, v katerem koli delu zemlje živite, ali mej vernimi ali mej nevernimi obhajate svete skrivnosti, Gospodu služite, svetega Frančiška podobo in duha v sebi oživljate in narodom pred oči postavljate. — Zdrave ostanite tudi ve, častitljive hčere ravno tistega našega serafinskega očeta, ki ste vajene ali po vezi pokorščine ali priserčniše ljubezni v osebi očeta vesoljnega poglavarja samega sv. Frančiška častiti in ljubiti, ve, po katerih neprenehavnih gorečih molitvah so meni in celemu redu premnoge dobrote od Boga prišle, kaker z gotovostjo verujem in s hvaležnim srcem spoznavam. — Naposled, kar je zdaj najimenitniše, molimo vsi Boga in Gospoda našega Jezusa Kristusa, da na prošnjo presvete neomadežane Device se svojim Svetim Duhom razsvetli pamet očetom volivcem, da izvolijo za vesoljnega poglavarja takega moža, ki bo po dobrem prevdarku okoličnosti časa in stvari resnično vreden in sposoben sprejeti in zverševati tako težko nalogo, moža, ki bo serafinski duh v celem redu oživil in gojiti vedel Bogu na čast, sv. cerkvi v pomoč, k lepoti reda samega in h zveličanju dušam. — Tudi prosim, da nikar ne prenehajte moliti za svetega očeta papeža Leona XIII., ki naj ga Bog dolgo zdravega ohrani, za prevzvišenega kardinalja, našega zavetnika, Janeza Simeonija in za me, ki Vam iz celega serca vsem podeljujem sveti serafinski blagoslov.“ —

V dostavku se naposled mej drugim spominjajo tudi bratov in sester tretjega reda ter priporočajo tudi njim molitev za srečen vspeh volitve. — Ravno to prosimo mi in priporočamo posebej slovenskim udom tretjega reda in vsem našim dragim bralcem in bralkam!



## Zahvala za vslišano molitev.

Iz K r e m e n a pri Vidmu (Slov. Štaj.) 25. rožnika 1889.

Začela me je silno boleti desna noga v stopalu in postajati terda in nepregibljiva. Ker sem pa že poprej zadobil veliko in čudežno pomoč po priprošnji ljubega sv. Antona Padovanskega, sem se zaupljivo zopet obrnil do neprenehljivega čudodelnjika. Začel sem devetdnevno pobožnost z obljubo naznanila v „Cvetju“, ako pomoč dobim. Nisem pa še devetdnevnicе doveršil, že je huda bolečina in oterdelost zginila iz noge. Slava in zahvala Bogu, češčenje in hvala sv. Antonu!

J. M.



## Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

č. p. U b a l d R e p n i k, mašnik 1. reda sv. Frančiška †  
10. julija na Tersatu ;

rajne tretjerednice skupščine n o v o m e š k e : Marija Vidic, Marija Škofic, Uršula Jarec, Jera Brudar, Marija Klobučar, gospa Matilda Krajec, Terezija Dular, Katarina Kovač, Marija Avbič, Ana Hoenigmann, Neža Mogolič, tretjerednik Florijan Smreke ; s v e t o t r o j i š k e : Agnes Kranjc od Sv. Jurija na Ščavnici, Marija Zengar iz Kapele ; g o r i š k e : Katarina (Cecilija) Lukančič ; d r e ž n i š k e : Apolonija (Klara) Kurinčič, Marija (Marta) Rutar ; l i b u š e n j s k e : Marija (Klara) Jon, Marija (Klara) Kutin ; f o j a n s k e : Vincencija Tomanin ; č e r n i š k e : Terezija (Elizabeta) Gleščič, Marija (Koleta) Koron.

Dalje se priporoča ena za smert bolna deklica, ena oseba za vdanost v voljo božjo, dve osebi v dušnih potrebah, neka žena za stanovitno poterpljenje in ljubo zdranje ; neka mati priporoča svojo družino, zlasti svoje tri sinove, ki so v veliki dušni nevarnosti ; neka žena svojega moža, svoje otroke, zlasti pa svojega očeta, da bi za dušo bolj skerbela, tudi sebe, da bi ji Bog dal križe in težave voljno prenašati.

